

N:o 90.

Af herr **N. Jönsson** i Gammalstorp, *om upphörande af tullen å kaffe.*

I den mån som skyddssystemet utvecklats, hafva naturligen frihandelsperiodens så kallade finanstullar blifvit allt mer otidsenliga. Deras syfte var att bereda staten behöfliga inkomster, och normen för väljande af de artiklar, som skulle tullbeläggas, var en helt annan än fallet är med de verkliga skyddstullarna. Man tog då den artikel, som på samma gång tålde en tullbeskattning och derjemte rönt en så stor förbrukning, att en tullsats derå inbragte större summor åt statsverket. Vid åsättande af skyddstullar går man deremot ut från att endast sådana artiklar böra tullbeläggas, hvilkas producerande äro för landet naturliga näringar, eller hvilkas tillverkning kan uppammas under hägnet af ett väl afvägt skydd.

Skyddstullarne afse alltså icke i främsta rummet att bereda staten ökade inkomster. Men i enlighet med förhållandenas natur medföra de äfven denna fördel, och det tills vidare i en grad, som gjort statens finanser mycket lysande. Vårt skyddssystem torde då stå på den punkt, att en reformering kan och bör ske af sådana så kallade finanstullar, genom hvilka väl inkomster beredas statsverket, men hvilka äro åsatta sådana artiklar, som ej kunna inom landet produceras, hvarigenom dessa tullar icke heller i ringaste mån verka skyddande för svensk näring.

En sådan tullsats är den å kaffe.

Utgörande för närvarande 12 öre pr kilo, ökar denna tullsats i synnerhet de fattiges utgifter icke oväsentligt. Kaffe torde nemligen icke minst i de fattiges hem numera vara en af nödvändighetsartiklarna, hvilken det är orättvist att fördyra, då statskassan numera icke torde vara i behof af den inkomst af något öfver 2 millioner kronor årligen, hvilken kaffetullen medför, och då genom densamma icke någon svensk näring skyddas. Det är ock oförenligt med det skyddsvänliga systemets principer — af hvilka en af de viktigaste är att förbättra de arbetande klassernas ställning i ekonomiskt

och annat afseende — att onödigtvis genom tullar fördyra folkets förbrukningsartiklar. Der tullarna icke skydda svensk näring och svenskt arbete, ligger det i skyddssystemets både syfte och intresse att borttaga dem eller, der de skulle behövas för statsinkomsterna, lägga dem på sådana artiklar, hvilkas importerande utifrån rent af hindrar eller förlamar uppblomstringen af en inhemsk näringsgren.

Genom den prisnedsättning å kaffe, som ett borttagande af kaffetullen skulle medföra, skulle desslikes den fördelen vinnas, att förbrukning af helt visst icke sällan för helsan vida skadligare surrogat skulle aftaga.

Jag tager mig därför friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta kaffetullens upphörande från och med den 1 januari 1898.

Stockholm den 21 januari 1897.

Nils Jönsson.

I förestående motion instämma

<i>J. Bengtsson.</i>	<i>C. G. Bergendahl.</i>	<i>Sten Nordström.</i>
<i>Olof Persson.</i>	<i>Sv. Arnoldsson.</i>	<i>Elof Nilsson.</i>
<i>Axel Carlsson</i> i Hede.	<i>B. Dahlgren.</i>	<i>C. J. Jakobson.</i>
<i>Pehr Andreasson</i> i Tunge.	<i>Anders Olsson</i> i Tyllered.	<i>L. P. Malmmin.</i>
<i>A. Emil Baax.</i>	<i>And. Andersson</i> från Backgården.	<i>C. E. Johansson</i> i Berga.
<i>Oskar Erickson.</i>	<i>Joh:s Nilsson.</i>	<i>J. P. Zakrisson.</i>
<i>W. Bengtsson.</i>	<i>Joh. Sjöberg.</i>	<i>Carl Johansson.</i>
	<i>C. F. Petersson</i> i Dänningelanda.	